

[Indenrigs- og boligministeren.]

den forøgelse af deres indkomster, som er en følge af, at det nye folketal lægges til grund, og af, at vi har rettet os efter det ønske, der er stillet fra sygehusrådets side om de ambulante behandlinger, vil dækningsprocenten nogenlunde være, hvad den var 1949—50.

Jeg ved udmærket vel, at det kan diskuteres, om fordelingen af disse tilskudsbeløb er rimelig og rigtig imellem de forskellige kategorier af kommunale organisationer, som har den opgave at drive sygehuse. Må jeg i denne forbindelse pege på, at det forslag, som sygehusrådet stillede indenrigsministeriet om en forhøjelse, ikke tog hensyn til denne skæve fordeling mellem de forskellige kommunale organisationer, men netop lagde hovedvægten på, at den største forhøjelse blev lagt på indbyggertallet og kun en mindre forhøjelse på sygedagene, og jeg opfatter dette som et udtryk for, at man stort set mener, at det kan have sit forblivende ved den fordeling, som der er i øjeblikket mellem sygedage og indbyggertal.

Som et nyt argument for en forhøjelse af sygehustilskuddet fremhævede det ærede medlem hr. Skytte yderligere, at regeringen jo fornylig havde foretaget en forhøjelse af udskrivningen til udligningsfonden fra 85 til 100 pct. Det var selvfølgelig et argument, som ville have både betydning og vægt, hvis denne forhøjelse var ensbetydende med, at driften af den fælleskommunale udligningsfond ville afkaste et overskud; i så fald ville det være en ganske naturlig ting, at man drøftede hele spørgsmålet i den belysning, hvori det ærede medlem med denne argumentation har stillet det. Men sandheden er jo den, at selv efter denne udskrivning med 100 pct. i stedet for med 85 pct. må vi regne med, at udligningsfonden knap og nap kan balancere.

Vi vil stå overfor en samlet indtægt for finansåret 1951—52 for udligningsfonden på, såvidt vi kan se, ca. 308 mill. kr., medens udgifterne inklusive de gennemførte forhøjelser af skoletilskuddet og de forhøjelser af sygehustilskuddet, som indenrigsministeriet allerede har åbnet adgang til, vil blive på ialt ca. 312 mill. kr. Der vil derfor ikke i det skattebeløb, som nu udskrives med 100 pct., være dækning for en yderligere forhøjelse af sygehusudgifterne. Det ville være i strid med den opfattelse, hvorpå regeringen har bygget sin økonomiske politik, om man nu stillede flere midler til disposition end strengt nødvendigt. Når dækningsprocenten, således som jeg har redegjort for, ikke har været udsat for større

svingninger end et fald fra 48,9 til ca. 47, forekommer det mig, at også det høje ting kan være beroliget ved at lade tilstandene være, som de er på dette punkt, indtil næste rigsdagssamlings begyndelse, og jeg vil finde det ganske naturligt på baggrund af de skete udgiftsstigninger at undersøge, hvorledes dækningsforholdet så ligger.

Til slut vil jeg gerne have lov til at pege på, at de foreslåede forhøjelser efter forslaget skulle have gyldighed for tilskud vedrørende regnskabsårene 1950—51 til 1952—53. Jeg forstår dette således, at forslaget tilsigter, at der ikke blot skal ske en forhøjelse af de tilskud, der tilkommer sygehuse fra udligningsfonden i det finansår, vi er i nu, nemlig 1951—52, men også for sidste finansår, 1950—51. Det vil med andre ord sige, at merudgiften i indeværende finansår bliver ikke blot de 11 mill. kr. for dette finansår, men yderligere på grund af den tilbagevirkende kraft 11 mill. kr. for sidste finansår, altså en samlet udgift i indeværende finansår på 22 mill. kr. Både i belysning af regeringens økonomiske politik og i belysning af det, forslaget tilsigter: dækning af udgiftsstigninger, forekommer det mig, at denne del af forslaget absolut må bero på en forkert vurdering af den sag, vi diskuterer. Nu er jeg ganske vist ved denne fremstilling gået ud fra, at man med udtrykket „regnskabsåret 1950—51“ ikke har ment sygehusenes regnskabsår 1950—51, på grundlag af hvilket tilskuddet for 1952—53 beregnes, thi hvis det skulle være meningen, ville forslaget jo først få virkning fra finansåret 1952—53 og altså først betyde en hjælp til dækning af kommunernes sygehusudgifter og sygehusudgifterne i det hele taget på dette senere tidspunkt, og hvis det er den rigtige fortolkning af det radikale partis forslag, ville jeg mene, at det var overflødigt at fremsætte dette forslag allerede nu. Så måtte det være naturligt, således som jeg antydede i mit svar på det spørgsmål, det ærede medlem stillede mig her i salen, at vente til næste rigsdagssamling med at tage stilling til, hvilken indflydelse de forhøjede sygehusudgifter skal have på det tilskud, der skal udbetales til sygehuse i finansåret 1952-53.

Ordføreren for forslagsstillerne (Skytte):

Skulle jeg forsøge at forme en tak til den højtærede indenrigs- og boligminister, hvilket måske kan være noget svært efter de udtalelser, ministeren har fremsat, kunne jeg tænke mig at forme den på den måde, at jeg takkede ministeren, fordi han har det samme standpunkt, som han havde sidst. Når man tænker på partiernes stilling før og